

TK

Vztahy

Mohlo to být moje dítě

Nemůžu mít děti. Jsem neplodný, v dětství jsem prodělal příušnice a zánět varlat. To však neznamena, že jsem impotentní.

V bujarých letech jsem si tím hlavu nelámal, později mě to začalo trápit. Znamenalo to, že nebudu mít nikdy vlastní děti. Milena, moje krásná žena, kterou jsem si vzal až v pětatřiceti, tvrdila, že je taky nechce. Můj handicap jí nevadil, občas dokonce žertovala - „Alespoň nemusím brát antikoncepci.“ Oslavil jsem čtyřicáté narozeniny. Vnímám jsem je jako určitý zlom v životě a přišly chvíle, kdy jsem litoval, že děti nemáme. Přestali jsme navštěvovat přátele, kde se doma mrňaty jen hemžilo.

Se ženou jsme budovali kariéru, každý tu svoji, večer jsme chodili do divadel nebo na koncerty.

Oba jsme jezdili i na služební cesty, třeba na celý týden, a tak mě ani tehdy Milenina služební cesta nepřekvapila.

Tu zprávu z nemocnice, kde byla Milena na interrupci, jsem našel úplnou náhodou. Vypadla jí z kabelky, když spěchala do práce. Byl to pro mě šok.

Milena mi byla nevěrná. Bylo to poprvé, nebo má už delší dobu s někým vztah? Jak to, že jsem nic nepoznal? Vždyť mezi námi všechno klapalo, či se mi to pouze zdálo?

Byl jsem zdrcený. Ani ne tak Mileninou nevěrou, jako její zradou. A pak jsem dostal vztek na osud, na tu hloupou dětskou nemoc, která mě připravila o možnost mít děti. Ale vždyť Milena je mít mohla! Najednou mi bylo líto toho zmařeného dětského života. S údivem jsem si uvědomil, že bych to Milenino dítě chtěl! Proč se mi nepřiznala? Bála se, že ji zavrhnou? Nebo dítě nikdy nechtěla?

Byl bych jí všechno odpustil, mohli jsme mít dítě, které by bylo alespoň napůl naše. Chyba, že jsme tohle téma nikdy úplně neotevřeli. Bylo to tabu.

Mačkal jsem v ruce tu lékařskou zprávu... Milena už byla ve dvanáctém týdnu, když si nechala dítě vzít! Cítil jsem zoufalou bezmoc. Co Mileně řeknu, až přijde z práce? A co ona? Určitě už jí došlo, že jsem

tu zprávu našel. Sbalí si věci a odejde k tomu pro mě neznámému „otci“?

Vrátila se domů. I přes make-up bylo vidět, že plakala. „Nebylo to nic vážného a už to skončilo. Mám ráda tebe. Odpusť, jestli můžeš.“

Ale já nemůžu. Už to bude rok a žijeme vedle sebe jako dva cizinci. Nemůžu dostat z hlavy to dítě, které nedostalo možnost být i mým.

Josef

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Vážený pane, kdy, kolik a zda vůbec děti mít, patří mezi očekávání, s nimiž by se partneři měli včas seznámit. Vaše někdejší rozhodnutí je nemít se zpětně jeví jako tak trochu „z nouze cnost“, zatímco Milenino mohlo být zcela autentické. I to mohlo být ale ovlivněno tím, že si především přála být s Vámi. Možná i proto podstoupila tu interrupci.

Situací jste nyní zraněni oba. Bezmála rok chodíte okolo sebe, pokud ani jeden z vás neučiní první krok, můžete se trápit a míjet ještě hodně dlouho. Jak by asi vaše paní reagovala, kdybyste jí bez výčitek popsal své pocity. Že jste si uvědomil, jak byste si nějaké dítě vlastně docela přál. Reprodukční medicína je jeden z dynamicky se rozvíjejících medicínských oborů. Tudíž nelze vyloučit, že by to dítě nemohlo být biologicky vaše. Pokud by ve vás tedy našli nějakou alespoň kapku čipernou spermii... Anonymní dárce nebo osvojení jsou další možnosti. Třeba se nedohodnete, vyloučit nelze ani případný rozchod, na který lze nahlížet i jako na novou šanci. Pořád lepší než přežívat v nynějším stavu ještě dalších pár let. Prostředníkem opouštění vašich nynějších ulit by mohl být i někdo z manželských a rodinných poradců.

PhDr. Petr Šmolka

Poradna pro rodinu,

Jordana Jovkova 5, 143 00 Praha 12